

Szám.

n nyelv
még egy
k — de
szerint
z oláh-
ves raj-
em volt
zt szor-
licsére-
hogy
Kedves
gy föl-
sz édes
edéseid
önyör-
mulmá-
fogod
ve. —
ömmel
omásul
dapesti
Valler-
löttem.
elezni?
alálko-
m ren-
közü-
ar meg-
viratról

Z.

edvén,
az elő-
r, szi-
meg-
fenn-

0 kr.

0 kr.

0 kr.

désére
aszna-
Buda-
n-épü-

la.

n-épület.

SERDÜLŐ LÁNYKA. (Lásd a 188. lapon.)

XXXII. kötet, 12. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. márczius 20-án.

A SZOMSZÉDOK.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ERT TANULT ám a kis Lenke is, még pedig szorgalmasan és sokfélét. A nevelő szerzett neki való tankönyveket is és adott föl neki leczkét, de e mellett még a Nettike mamája is tanította mindenféle ügyes kézi munkára, amit leánykának tudni kell. Ebben pedig aztán Nettike is mestere volt, mert Nettike persze már sokkal többet tudott és nagy öröme telt benne, hogy kedves kis barátnőjét segíthette a munkában.

A kertben külön kis helyecskéjük volt egy lugasban, ott üldögéltek néha órákig, tanulgatva, dolgozgatva, ha pedig elkészültek, kedvökre való játékkal mulattak. Persze sokszor voltak azért együtt a fiukkal is, mikor egy-egy nagyobb sétára mentek, vagy labdázta. És esténként a kis szomszédok mindig elégedetten tértek haza.

Ugy látszott, hogy ez a kedves élet eltarthat így vég nélkül. Minek is változtatnának rajta, mikor mindnyájan olyan boldogok mellette? Csakhogy a sors gyakran nagyon elrontja az ember számításait.

Egy napon, a mint Lenke és Nettike ismét együtt voltak a lugasban, sehogy sem akart jól menni a munka. Lenke valami nehezebb dologba fogott és nem boldogult vele; Nettike magyarázta, mutatta, de mindkettőjük meglepetésére az tűnt ki, hogy ő sem tudja.

— Ez furesa! szólta Nettike. Pedig ezt én rég tudom... már sokszor csinál-

tam... Nem tudom mi lett... ugy zsong a fejem!

— Az ám, ugy látszik, mintha nagyon föl volnál melegedve... pedig csöndesen ülünk itt, nincs itt nagy hőség.

— Nekem pedig csakugyan melegem van... ugy ég a fejem!

— Oh! Csak nem leszel beteg? Menj be és pihenj... holnapig bizonyosan elmulik. Majd én addig valami egyebet dolgozom.

Hanem másnap váratlan meglepetés érte Berczit és Lenkét.

Rendesen, hogy ne kelljen nagyot kerülni az utcára, a vén gesztenyefánál, a falon át szoktak átjönni a szomszédba; a létra most már mindig oda volt támasztva a tulsó oldalhoz. A mint most reggel Berczi ott fent a létrára akart lépni, egy nagy iv papiros tűnt a szemébe, mely oda volt ragasztva a létra legfelső fokára. A papirosra pedig nagy betűkkel ez volt írva:

»Ma ne jöjjetek át. Várjatok rám a fán. Mondani valóm van. Béla.«

Ez nagyon világos üzenet volt, de érteni keveset lehetett belőle. Mi történetett? Miért nem szabad ma átmenni?

Berczi hiába törte a fejét, kitalálni nem lehetett, tehát várni kellett. Oda érkezett Lenke is, a ki persze még kevesebbet értett a dologból és hamarabb vigasztalódott.

— Talán olyan vendégek van, a ki miatt nem lehetnek velünk. Majd eljönnek és megmondják. Addig is tanuljuk a mai leczkét.

Belefogtak, de nem igen jól ment. Minduntalan csak arra gondoltak ujra

miért nem szabad a szomszédba menni. És Bélák oly sokáig késtek. Az igazat megvallva, nem késtek sokáig, csak Berczinek volt nagyon kellemetlen a várakozás. Mert alig voltak ott egy kis félórái, már megjelent Béla a szomszéd kertben.

— Berczi! Itt vagytok? kérdé hangosan.

— Itt hát! Jőjj fel szaporán és mondd el, mi történt.

— Nem mehetek föl... nem szabad. Föl is huzhatod a létrát, mert nektek sem szabad most jó ideig átjönnötök.

— De hát miért?

— Mert baj van... nagy baj! Szegény Nettike nagy beteg... azaz még csak lesz. Az orvos azt mondja, hogy vörheny vagy himlő fog rajta kitörni, ez pedig ragadós, ezért nem szabad átjönnötök. Én meg Andor még ma elutazunk ide a közeli városba... Andor már rakosgatja össze a holmikat. A nevelő ur velünk jön, de még beszélni akar itt veled. Majd én is eljövök Andorral bucsuzni.

Ez már csakugyan olyan szomorú hír volt, a minőre semmiképp sem voltak elkészülve; De nem magukra gondoltak először.

— Szegény Nettike! szólott Lenke könyezve. Most már emlékszem, tegnap is panaszkodott, fájt a feje. Oh, csak ne lenne nagyon beteg!

Béla visszasietett a házba, de nem sokára ismét eljött Andorral és a nevelővel bucsuzni. A nevelő nyájas, komoly szavakkal adott utasítást Berczinek, hogy mit és miképp tanuljon.

— Majd írok neked gyakran és te is írd, ha valamiben megakadsz. Nem leszünk

nagyon messze, hamar megkapjuk egymás levelét.

Ezzel bucsut intettek egymásnak, szomorú bucsut, mert még csak kezét sem nyújthattak. És Berczi meg Lenke megint magukra maradtak a vadon kertben, az öreg tudós vadember házában, még sokkal szomoruban, mint azelőtt, mert most már nagyon nehezökre esett meglenni a kedves szomszédok nélkül. Aztán meg őszintén aggódtak a kedves jó Nettike miatt. A falon állva lesték, hogy arra jöj-jön a Vári ur kertésze, az volt a postásuk, a ki naponként hírt hozott nekik.

Több napig nagyon rosszul hangzott a hír, mert Nettike igen rosszul volt. De végre egy napon azt jelentette a kertész, hogy a kis beteg már jobban van. És napról napra javult. Végre már föl is kelt az ágyból. De Bercziéknek mégsem volt szabad átmenni látogatóba. Sőt mikor már azt hitték, hogy nem sokára mégis csak vége lesz száműzetésöknek, egy napon még rosszabb hírt kellett hallaniok. Maga Vári ur kiáltotta föl nekik:

— Ma délután elutazunk Nettikével a városba. Az ilyen házat, a hol efféle beteg feküdt, alaposan ki kell tisztítani, nehogy a többi gyermekek elkapják a bajt, mikor visszatérnek. Ha el akartok bucsuzni Nettikétől, jőjjetek a kapun át a kocsihoz.

Ez már aztán igazi nagy csapás volt Berczire és hugocskájára. Az egész szomszédság elmegy! Megjelentek pontosan a bucsuzásra és szabad volt meg is ölelniök Nettikét, ki már egészen meggyógyult, csak sápadt és gyöngé volt még kissé. Lenke bizony nem czerimóniázott, hanem

hangosan sirt bucsuzóul. Váriné szeretettel mondá:

— Kedves gyermekek, valóban magam is fájlalom, hogy ismét magatokra maradtok. De nem tehetek róla.

Berczi nem sirt, de olyan szomoru volt, hogy Vári ur igazán megsajnálta. Barátságosan nyújtott neki kezét.

— No, édes kis barátom, ne légy olyan szomoru.

— Oh, ő is szeretne sirni, csakhogy röstelli! szólt Lenke őszintén.

Váriné elmosolyodott.

— Legyetek okos gyermekek, kedveim. Nines ok ilyen nagy busulásra, hiszen még visszatérünk. Az a pár hét hamar elmulik.

— De nekünk nem! sohajtá Berczi.

— Nektek is, csak töltsétek okosan. Foglalkozatok szorgalmasan a leczkétékkel, tanuljatok, dolgozzatok s majd meglátjátok, mily gyorsan telik az idő. Isten veletek!

Elmentek, valósággal elmentek. . . . Egy kis ideig még látszott a kocsi, azután csak a fölvert por, de mihamar ez sem. . . a kedves jó szomszédok eltűntek végképen.

Berczi és Lenke szóltanul tértek haza. Olyan formát éreztek, mintha valami nagy esapás érte volna őket. Olyan elhagyottnak érezték magukat, mintha még soha sem lettek volna ilyen állapotban.

— Oh, inkább ne is ismertük volna őket! sohajtá Lenke. Azelőtt megvoltunk itt magunk is, nem gondoltunk semmi egyébre; de most már olyan szomoru lesz itt az életünk.

Berczi is épen ezt gondolta, de nem mondta ki. Neki már okosabbnak kellett lenni, vigasztalni hugoskáját. El is mondta szépen, hogy azt a kis időt majd csak eltöltik valahogy, nem a világ az a pár hét, majd visszatérnek a kedves szomszédok és aztán megint vigan lesznek.

— Igen ám, de meddig! Tudod, tölire megint csak elutaznak. Mit csinálunk majd akkor. Oh, az borzasztó lesz!

Nagyon jól tudta ezt Berczi is; de nem akart csüggedést mutatni.

— Majd tanulunk, dolgozunk. . . azt a jó Vári bácsi ígérte, hogy ha valami alkalom nyílik, hát próbál tenni valamit a javunkra. Most csak arra törekedjünk, hogy meg legyenek velünk elégedve. Minden nap tanulni fogunk, mint eddig. A dolgozatainkat pedig elküldjük a jó nevelő urnak.

Tanultak is pontosan, szorgalmasan, de akár mint iparkodtak is, nem ment az olyan jól, mint a mikor itt volt a derék nevelő, a ki mindjárt megmagyarázott mindent. Koronként irtak neki és kaptak is mindig választ, ami nagy örömükre szolgált; de hát mégsem lehetett levélben mindent oly jól elintézni. Sokszor megakadtak s majd hogy el nem mult a kedvök a munkától.

Persze, ha a bácsi nem lett volna olyan különöz vadember, ő könnyen segíthetett volna, mert ő bizonyosan még sokkal többet tudott, mint a nevelő ur. De arra gondolni sem lehetett, hogy az öreg tudós velök bajlódjék. Berczit pedig ez nagyon elkeserítette.

— Ha gyámatyánk, hát kötelessége volna. . . hiszen azok a jó szomszédok

esupa szívésségből megtették, mert látták, hogy szegény árvák vagyunk. Oh, csak elszabadulhatnánk innen . . . gyűlölöm ezt a szívtelen öreget . . . gonosz ember lehet!

Mikor Berezi így mérgelődött magában, csakugyan haragudott. A szomszédban töltött napok alatt eleget hallotta, mit tartanak az emberek az öreg különöz-

. . . KEZÉBEN TARTOTT ELEM ELESEGET. (Lásd a 187. lapon.)

ről, a ki nem gondol semmivel, csak a maga dolgaival és olyan fonák életet él, hogy mindenki neveti. A két gyermeket, a ki a gondjaira van bízva, engedi vadon felnőni s ráhagyja arra a Julis asszonyra, a kiről mindenki azt tartja, hogy gonosz egy teremtés. No, ezt Bercezi és Lenke maguk is eleget tapasztalták. És ha ilyenre rábizza őket a bácsi, hát maga sem lehet sokkal különb.

Igy tépelődött Bercezi s napról napra boszúsabb, kedvetlenebb lett. Nem gyanította, hogy mihamar bekövetkezik a próba, a melynél el fog dőlni, hogy hát ő különb-e mint azok, a kikre oly nagyon haragszik.

Egy este jó későn tért Lenkével a kertből vissza a házba. Már le akartak feküdni. De épen, a mint a tornácba beléptek, a bácsi szobája felől ijedt kiáltás hallatszott s a mint oda néztek, látták, hogy Julis asszony ott áll a nyitott ajtó küszöbén, hadonáz és kiabál. Bercezi oda szaladt. Lenke pedig utána.

— Mi történt, mi a baj? kérdék.

— Hát én tudom? Ott van ni... ott fekszik... utoljára még elkapta azt a ragadós nyavalyát... Uram, Teremtőm! Még én is elkapom!

Bercezi és Lenke besiettek a szobába. Ott borzasztó dolgot láttak.

Az íróasztal mellett a földön elterülve feküdt az öreg tudós. Szemei ki voltak dülledve, arca kékes-vörös volt, keze-lába rángatózott s melléből tompa hörgés hallatszott. Iszonyu volt látni is és Lenke sikoltva fordult el.

Bercezi is összerázkódott. De a következő pillanatban megint az a bátor, okos Bercezi volt, a ki oly elszántan meg tudta

menteni Nettikét a mérges kigyótól. És jó szíve is fölül kerekedett. Nem gondolt ő most arra, hogy ez a különöz öreg ember rossz gyámatyja volt neki, hogy méltó haragja van ellene. Csak arra gondolt, hogy ez a szegény öreg ember nagyon rosszul van, segíteni kel rajta valamikép.

— Hamar, Boris asszony! Emeljük föl, fektessük az ágyba!

Igen ám, csak hogy Boris asszony akkor már nem volt ott. Remegve futott el, tudatlan és szívtelen emberek módjára félve a szerencsétlen betegről. Bercezi még néhányszor kiáltott, aztán Lenkéhez fordult:

— Lenke, kedves kis Lenkém, most mutasd meg, hogy derék leányka vagy. Jőjj, segíts, emeljük fel a szegény bácsit... valahogy majd csak elbirjuk. Te a lábait fogd... én a derekánál emelem...

Nehezen ment biz az, inkább vonzólták mint emelték, de végre valahogy mégis csak fölemelték az ágyra. Itt Bercezi levetkőztette, ezalatt pedig Lenkét elküldte, hogy hívja márelő Boris asszonyt. De Lenke azzal tért vissza, hogy Boris asszonyt épen a kapuban találta, kezeiben a holmijával s ezt kiáltotta: »Maguk hurezolták át a nyavalyát a szomszédból, hát csak lássák, mit csinálnak. Én bizony nem maradok, nem adom az életemet senki fia kedvéért.«

— Gonosz teremtés! szolt Bercezi indulatosan. Most mihez fogjunk?

Ekkor a beteg öreg megmozdult. Halkan dadogott valamit s Bercezi megértett belőle annyit, hogy »hideg vizet... fejre... orvos.«

Megértette Bercezi hamar, mert hallott, olvasott ő már affélét, hogy nagy vér-

torló
Egy
csak
egy
kezd
fején
nyeb
pilla
czi
szól

ban
elég
kell
itt
lunk
kedv
mar
kén
boro
igy
dok
szon
gits
K
a ki
a le
leny
Ber
lált
szon
men

mos
tek
Vár
taná

torlódás a fejbe, milyen bajokat okoz. Egy pillanat alatt kint termett és csakhamar visszatért egy tál vízzel és egy pár törülközővel. Rögtön borongatni kezdte a kifacsart nedves ruhát a beteg fejére. Az öreg mintha láthatólag könnyebbülést érzett volna s néha-néha fölpillantva, hálásan tekintett ápolójára. Berczi azonban így szólt Lenkéhez:

— Ez hamarjában jó, de nem elég; itt egyebet kell tenni... mi itt nem boldogulunk. Nézd csak, kedves Lenke... maradj itt és időnként váltsd fel a borongató ruhát, így ni! Én szaladok valamelyik jó szomszédhoz és segítséget kérek.

Késő este volt, a kis faluban már a legtöbb ember lenyugodott. De Berczi még is talált egy jó aszszonyt, a ki vele ment.

— Legyen itt mellette... nekem most orvosért kell mennem. Kocsit keritek valahol és bemegyek a városba a jó Vári urékhoz. Ők majd tudnak okos tanácsot.

(Vége következik.)

UGRÓ LECZKE.

— Állatmese, három képpel. —

— NAGYOT ugrik a szöcske, még nagyobb a kecske, hanem olyat senki sem, mint mi híres és nevezetes kenguru.

Igy dicsekedett az öreg kenguru apó. Erre pedig a kenguru anyó így szólt:

— Igen apjok, igaz, csak hogy így lesz-e mindig? Mi öregek még csak tudunk valamit, de ezek a kicsinyeink nem tudnak semmit. Mi lesz velök, ha bajba jutnak?

— Teljesen igazad van, anyjok. Nagyon ideje, hogy már tanuljanak valamit. Eddig csak legelésel és játékkal töltötték a napot és ha futni kellett, bebujtak a zsáckóba és vitették magukat. Pedig már nagy kamaszok. Jöszte csak

... ANYJÁHOZ ÁLLVA VÁRTA.

ide, Ugri fiam!

Ugri, a fiók kenguru, oda sietett és anyjához állva, várta, mit fog hallani.

— Tudod-e, Ugri fiam, szólt kenguru apó, hogy te már nagy kamasz vagy, ideje valamit tanulnod? Ha két lábu ember fia volnál, most már javában törnéd a feje-

det az ábéczén, de hát ez nem nekünk való mesterség. Nézd, ott a folyóban a halacska tud uszni, amott az ágon a madárka milyen szépen zeng...

— Jaj de szeretném, ha én is tudnék! szólt Ugri.

Ezelatt odagyültek testvérei is.

— Igen igen, azt mi is szeretnénk!

Megtanulunk uszni, mint a halacska, aztán dalolni, mint a madárka.

— Világba beszéltek, gyerekek. Nem fogtok tanulni se uszni, se dalolni.

— Hát mit?

— Ugrani szépen és nagyot.

Erre nagyon leesett az álluk a fiataloknak.

— Ugrani? No bizony, érdemes is azzal vesződni. Az nem mulatságos egy csöppet sem. Ahhoz semmi kedvünk.

— Majd lesz. Csak egyszer próbáljátok meg.

De a fiatalok duzzogtak, hogy azt nem méltó tanulni. Kenguru apó, a ki okos öreg volt, nem szólt semmit, hanem kenguru anyóhoz fordult:

— Ha nem akarnak, ők lássák. Mutatunk mi magunk.

És az öregek egy szép tisztásra menve, vigan szökdécseltek, ügyesen karikázva keresztül az ugratón. Alig hogy ezt a fiatalok látták, rögtön kedvet kaptak ők is.

— Az már más, ha ez ilyen mulatságos! Így már mi is megtanuljuk.

Bele is fogtak rögtön, az öregek alig győzték tartani az ugrató zsinórt. (Lásd a képet a 185. lapon.) Csakhogy a fiatalok felényire sem birtak persze ugrani, mint az öregek s ezen nagyon boszankodtak.

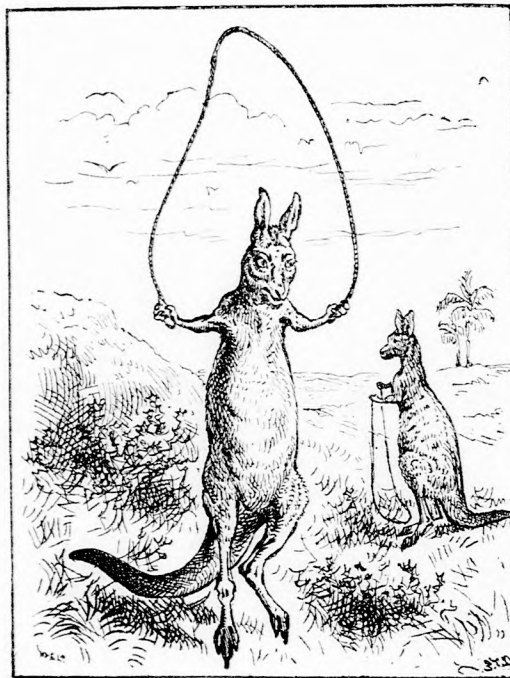
— Sebaj, biztatá őket kenguru apó. Majd jobban megy napról napra, csak szorgalmasan gyakoroljátok.

— És majd utoljára föl fogunk birni ugrani amoda a fa tetejére is, ugy-e?

— Már azt nem!

— Oh, akkor hát nem ér semmit az egész mesterségünk.

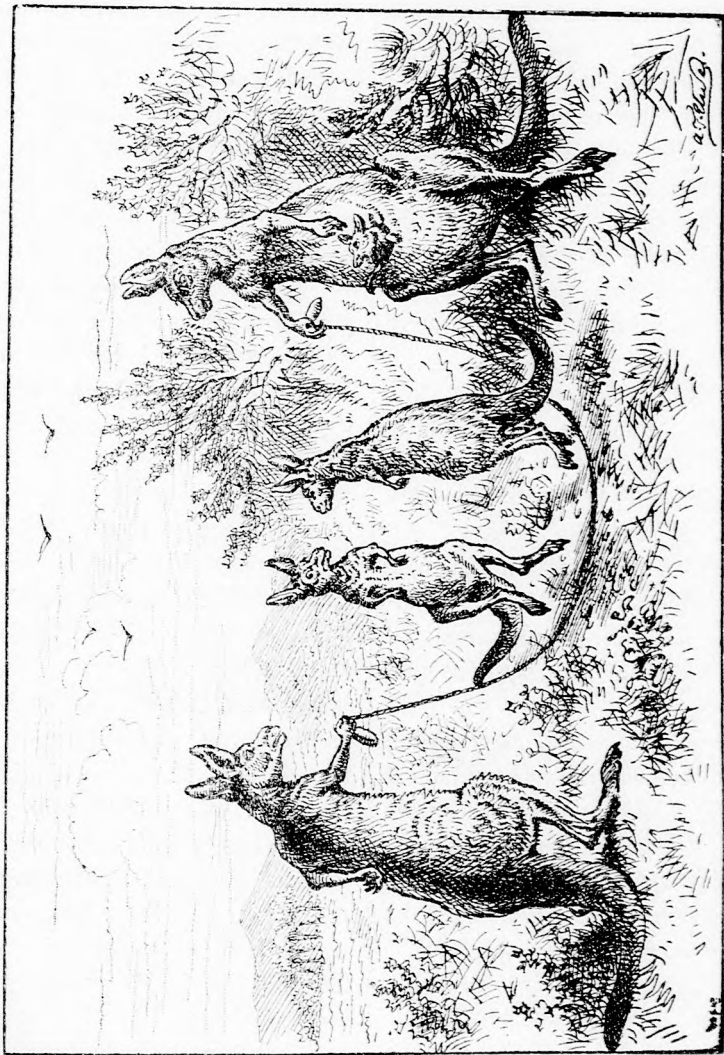
— Dehogyan nem, oktalan kis ficzkók. Csak azt jegyezzétek meg, hogy kiki annyira törekedjék, a mennyire képessége és szüksége van. Az elébb uszni akartatok, meg dalolni, amire nekünk kenguruk-

... VIGAN SZÖKDÉCSELTEK.

nak nincs képességünk, s ha megpróbál-
nók, nevetnének rajtunk. A fa tetején meg
semmi dolgunk és ha próbálgatnánk

odáig ugrani, megint csak nevetségesek
lennénk. De ügyesen nagyokat ugrani,
hogy ellenségeink utól ne érhesse-
nek,

...AZ ÖREGEK ALIG GYŐZTEK TARTANI. (Lásd a 184. lapot.)

arra képesek vagyunk és ebből nagy a
hasznunk. Tehát a ki kenguru, ne akarjon

lenni se halacska, se madárka, hanem
csak ügyes kenguru.

MADÁR-KALAND.

— Egy kis madárka elbeszélése. —
(Képpel a 181. lapon)

I. Elfogatásom.

ZT KÉRDITEK, mért van olyan jó kedvem, mért csattogok oly vígan, hogy szinte zeng bele az egész környék? Tudom, ti is épen így örvendeznétek, ha oly szerencsétlenség ért volna, mint engem.

Persze, nem a szerencsétlenség okozza a jó kedvemet. Mindjárt elmondom, csak várjatok sort. Nem valami kellemes emlék ugyan, de mégis elmondom, mert jó kedvem van.

Bezzeg nem volt jó kedvem pár hónappal ezelőtt, mikor az a kemény fagy és nagy hó volt. Szomorú idő volt az nekünk, madaraknak. Schol egy magvacska, de még csak egy soványka bogárka sem, a hó eltakart mindent. És hozzá még olyan metsző hideg szél üvöltött éjjelnappal, hogy a vért is megdermesztette. El is pusztultak közülünk sokan éhségtől és hidegtől.

Én nem pusztultam el, mert különben most nem beszélhetném el nektek ezt a kis históriát. Mikor már nagyon, de nagyon rosszul ment a dolgom, egy ház eresze alá menekültem, a hol sok veréb tanyázott. A verebek rendszeren goromba ficzkók, de a keserves idő most őket is megtörte és csak úgy gubbasztottak ott, mint jó magam. Jó helyecske volt, védve a fagyasztó szélről s valamelyik sarokba behuzódva, eléggé türehetően tölthettem az éjszakát.

Igen ám, de nappal! Örökké nem lehet aludni, kivált ha éhesek vagyunk.

Láttam azonban, hogy a furfangos verebek nem hiába tanyáznak ott az eresze alatt; tudták, hogy ott enni való is jut. Az egyik ablak tájékát már korán reggel ellepték és mikor oda repültem, láttam, hogy bent a szobában több nagy, igen nagy teremtmény, a kit embernek hívna, jóízűen falatozik. Nem sokára kinyílt az egyik ablak és sokan ijedten röptünk el; de a bátrabb verebek ott maradtak s messziről láttuk, hogy jóízűen reggeliznek. Persze visszasiettünk s láttuk, hogy sok jó morzsa van oda szórva az ablakpárkányra. Szaporán hozzáfogtunk mindnyájan és ha nem laktunk is torkig jól, de éhen sem maradtunk. Köszönetül aztán vígan csicseregünk az ablak mögött álló embernek.

Ilyképen meglehetősen jól éledgélünk több napig. Reggel és délben pontosan megkaptuk az enivalót s most már én sem féltém az ablaknyílástól, mikor pedig egy napon félig nyitva maradt az ablak és bent is láttunk morzsát, többen bementünk. Sajnos, hogy mohó étvágyam engemet ragadott legtovább. Az ablak mellett egy asztalkán pompás morzsákat láttam, . . . oda röppenteem, de ebben a pillanatban gyanus zaj hallatszott s a mint visszanéztem, láttam, hogy a függöny mögül valaki, a kit kis leányoknak szoktak nevezni, hirtelen becsapja az ablakot. Társaim még idején kimenekültek, de én bent rekedtem.

Még most is borzadok, ha akkori szörnyű rémületemre gondolok. Vadul röpködtem ide-oda s minduntalan azt hittem, hogy látok nyílást a szabadba; de mikor oda értem, a csalfa üvegbe ütköz-

tem.
met.

ott f
bört
Jófé
bőve
nyul

kelte
ledet
dere
mege

az é
jófél
jó vo
höz

nyán
odaj
azon
volt.

kalit
a han
hogy

Pedig
nagy
mind

»ked
meg

fákat
nekik

sokka
Bizon

mon.
Semm
berek

tem. Végre oly erővel ütöttem oda a fejemet, hogy eszméletlenül rogytam a földre.

II. Rabságom.

Mikor visszanyertem eszméletemet, ott feküdtem abban a rettenetes madár-börtönben, melyet kalitkának hívnak. Jóféle morzsa, mag és víz volt mellettem bőven, de semmi kedvem sem volt hozzányulni.

Órákig hevertem mozdulatlanul, nem kellett sem étel, sem ital. Azután beesteledett s a szomorúságtól kimerülve elszenvededtem. A jó álmom kissé megnyugtatót, megerősített, reggelre már megjött kissé az étvágyam és bele-belekóstoltam a jóféle eleségbe. Nem tagadhatom, nagyon jó volt; pompásan megreggeliztem, aztán hozzáfogtam, hogy rendbe szedjem csunyán összeborzolt tollazatomat. Ekközben odajött a börtönőröm, az a kis leány, a ki azonban hozzám képest rettentő óriás volt. Leült az asztalka mellé, melyen a kalitka állt és eleinte nagyon megrémített a hangjával, mert akkor még azt hittem, hogy irtóztató fenyegető módon bömböl. Pedig azután meggyőződtem, hogy még nagyon is szeliden és nyájasan cseveg és mindenféle hizelkedő szavakat mond: »kedves madárkám«, »szegény piczikém« meg efféléket.

Az ablakon át láttam kint a havas fákat, láttam madártársaimat, a mint a nekik szórt morzsát fölszedegették. De sokkal félénkebbek voltak, mint azelőtt. Bizonyosan okultak az én szomorú sorsomon. Mert szomorú volt az én sorsom. Semmikép sem tudtam hozzá szokni az emberekhez: mihelyt valaki közeledett a kalit-

kámhoz, ijedten röpkedtem s nagyon megrémített, mikor beszéltek. Erősebb ám a hangjok akármelyik varjuénál. Ez pedig nagy dolog.

Néhány nap mulva porkolábom arra gondolt, hogy megszeli. Kissé hozzá szoktam, hogy ő ott legyen mellettem, tőle már nem féltem annyira. De mily kegyetlenül fogott a szelidítéshez! Éheztetéssel! Nem adott ennem, hanem mikor már-már nagyon éhes voltam, kinyitotta a kalitka ajtaját, kivitt az asztalra és a kezében tartott élém eleséget. (Lásd a képet a 181 lapon.) Sokáig nem akartam hozzányulni, de végre is megtettem. . . Nem történt semmi bajom. Így már kissé neki bátorodtam és pár nap mulva, mihelyt élém tartotta a tenyerét, oda röptem és jóízűen lakmároztam. De majd megadtam az árát!

Egy napon, mikor javában csipegettem föl a morzsát, megmozdult valami a szék alól és rám ugrott. Képzéljétek, macska volt, a mi halálos ellenségünk! Ezek a borzasztó emberek ilyen szörnyetegeket tartanak a szobájokban. A kis leány ijedten sikoltott, én pedig még nagyobb ijedséggel szerencsére idején elröppentem.

E naptól fogva nem eresztettek ki a kalitkából, ott gubbasztottam búsan napról napra szomorubban. Nem kellett a legjobb eleség sem, felborzolt tollamat sem szedtem többé rendbe, nem törődtem már semmivel, kétségbe voltam esve.

III. Szabadulásom.

Egy napon, a mint ott bánkódtam, a kis leány egy nálánál még sokkal nagyobb óriással jött a kalitkához és így szólt:

— Nézd csak, apácska, mi baja lehet szegénykének?

— Az a baja, hogy fogva van. A madárnak szabadság kell.

A kis leány sokáig nézett reám, aztán fölvette a kalitkát és kivitt a kertbe. Gyönyörűen ragyogott a nap, havat már nem láttam, a levegő is enyhébb volt és a közeli bokrokban madártársaim vígan zengték, hogy végére jár a tél, közeledik a kedves tavasz, megint vig napjaink lesznek.

Az én börtönöröm megint sokáig nézett reám, aztán a szemeit törülgette, amit könyezésnek neveznek. Kinyitotta a kalitka ajtaját és elment messzire, egészen a ház ajtajáig. Én eleinte nem igen akartam elhinni, hogy vissza akarja adni szabadságomat. Óvatosan léptem a kalitka ajtajához és gondosan szétnéztem, nincs-e közel macska vagy más valami szörnyeteg, mely nyakon csíphet, ha kimozdulok a biztos helyről. Nem, nem fenyegetett semmi veszedelem. Kiterjesztettem szárnyaimat, fölemelkedtem és a következő pillanatban már a közeli fa tetején ültem.

Szabad voltam! Igen, szabad!

Barátaim odagyültek és szívesen üdvözöltek, de én még azt fürkésztem, mit csinál az én volt börtönöröm. Az kis leány odament a kalitkához, fölemelte és összetörte, miközben így szólt:

— Soha sem tartok többé madárkát fogva! Olyan boldogtalanok szegénykéek a fogságban!

Ez már olyan dicséretes szándék, hogy meg kell jutalmaznom, a mennyire tölem telik. Most szép madárdalt zengnek neki, később majd gondosan megtisztítom

virágait, gyümölcsfáit minden kártékony rovartól, hernyótól. Nem fogja megbánni, hogy ismét szabaddá, boldoggá tette a szegény kis madárkát.

SERDÜLŐ LÁNYKA.

(Képpel a ezimlapon.)

ÉN ISTENEM, az idő
Hogy repül felettem! . . .
Gyermeklányból ime már
Nagy leányka lettem.

Még nem is rég, az eszem
Csak a játékon járt —
Most mamámnak segíték,
Vezetem a konyhát.

Csak ha munkám végezém
Kamrában, pinczében:
Játszogatok Viczámmal
Mint a multban, régen.

És ha komolyan veszem:
Ez sem illik tán már.
A szobában Ferikém
S az én Ilonkám vár.

»Kis Lap«-om köteteit
Forgatom előttiük,
S mint oktató kis mama
Ülök közibéjük.

APA MEGMENTŐJE.

— Beszélyke. —

ogy mikép mentették meg apát, azt akarom elmondani. De szinte hallom, hogy erre ti azt kérditek: — Hát mi baja volt apának? És ki mentette meg?

Persze, igazatok volna, ha ezt kérdeznétek. De há erre felelnék, még akkor mindig nem a legelején kezdeném. Azért hát inkább még előbből kezdem, mert ha valaminek vége van, akkor elejének is kell lenni.

Az elejéhez pedig nem juthatunk el máskép, mint ha ellátogatunk oda a Juliskák kis házikójához. Nem könnyű séta, az igaz, mert a szerény házacská messze a hegyek közt fekszik, a hova csak gyalog ösvényen lehet eljutni. Az igaz, hogy ott aztán szép a vidék, erdős, bércezes, a mély völgyekben kristálytisza vizü hegyi patakok zuhognak, a fákon, bokrokban dalos madarak tanyáznak s forró nyáron is hűs árnyék fogad a sűrű rengetegben. Hanem ember biz oda ritkán téved, legföljebb egy-egy favágó, nagy rikán egy-egy vadász, a ki nagyon is bele melegedett valami menekülő vad üldözésébe.

Csöndes, magányos helyecske volt az, és a ki holmi mulatságokat szeret, az ugyancsak unatkozott volna a Juliskák házában. De a ki békességet, nyugalmat szeret és tud magának munkát találni, az reggeltől estig zavartalan nyugalomban élhetett ott. Nem hallott panaszt az eltévedt vándor, ha éppen bekopogtatott és egy pohár vizet kért. No az igaz, hogy poharat sem kapott, mert Juliska nagy készséggel szolgált ugyan, de csak egyszerű

bögrében adta a jó hegyi forásvizet, vagy ha a vendég nek tetszett, pompás friss tejet is.

Harmadmagával élt itt Juliska. A testvérével Józsival és az édes atyjokkal. Az édes anyjokra csak nagyon homályosan emlékeztek egészen kicsiny korukból, nem is tudták, mi az, mikor valakinek jó édes anyja van. Pedig Juliskának bizony jó lett volna, mert akkor nem lett volna naphosszat úgy elhagyatva abban a csöndes házikóban.

Az apa erdész volt, a ki korán reggel vállára vetette a puskát és rendszeren csak estére került haza. Őriznie kellett az erdőt, hogy gonosz emberek kárt ne tegyenek benne. Jóska pedig, a ki már erős, nagy ficzkó volt, szintén kora reggeltől estig oda járt, mert ő meg a tehénkéjüket és néhány juhocskájukat legeltette a hegyoldalokon. Jó fiú volt, vigan elfütyörészgette a napot, megtanult a maga jószántából tilinkózni a saját maga készítette tilinkón, és ha este haza tért, elmulatatta vele Juliskát is, mert Jóska ott a hegyek közt találkozott más pásztor fiúkkal és azoktól el-eltanult egy pár nótát. Tőle meg Juliska tanulta el, aztán naphosszat dudolgatta, ha éppen ráért a sürgetős munkától.

Mert dolga volt ám sok a kis leánynak, ő volt a gazdasszony a háznál. Mig az apja és a testvére oda voltak, neki kellett végezni minden munkát a háznál és főzni is, hogy legyen egy kis meleg étel, mikor amazok haza térnek. Meg is volt minden pontosan és rendszeren; közben még arra is ráért Juliska, hogy néha meg-megsimogassa és megetesse a kedves öreg macskáját. Erről a világerő sem felejtkezett volna meg, mert hiszen ez volt

az egyedüli társa és mulattatója egész nap. A czicza sem igen távozott mellőle. Egér nem volt itt az erdei házikóban, a madaraknak volt eszök, hogy magasan röpködtek a fákon, a czicza tehát ott settenkedett folyvást kis gazdasszonya körül.

Hanem egy napon új lakót kapott a házikó. Jóska, a mint este haza tért, a szüre alatt rejtegetett valamit és jókedvűen mondá:

— Találd ki, Juliska, mit hoztam neked?

— Mit? Valami szép virágot, vagy vadmézet?

— Oh nem! Eleven.

— Madárka?

— Nem madárka. Négy lába van.

— Akkor hát mókus.

— Nem mókus, annak jobb odakint a szabadban a fán ugrálni, minek foguám el? No, ki nem találod... nézd!

— Jaj de kedves kis kutyácska! Jaj de fogom szeretni!

Csakugyan egy kis kölyök-kutya volt, melyet Jóska egy pásztor pajtásától kapott. Az apa nemcsak megengedte, hogy fölneveljék, hanem szintén megörült a kis jószágnak. Jó hasznát lehet a hű kutyának venni az ilyen elhagyott helyen.

Most már aztán mindjárt nem volt olyan nagy csöndesség a házikóban. A kis kutya fürge kis jószág volt, örökké járt-kelt, ugrált, kaffogott, játszadozott és különösen az öreg cziczával incselkedett. Nem is igen voltak jó barátságban, kivált mert Piczula — ezt a nevet kapta a fiatal eb — napról napra erősödött és mihamar olyan hatalmas legény lett, hogy a czicza nem hiába félt tőle.

De nemcsak erős és nagy lett Piczula, hanem okos és tanulékony is, e mellett pedig hűségesen szerette gazdáit. Mikor már nagyra nőtt, nem is töltötte hiába otthon a napot, hanem elkísérte hol Jóskát, kinek a juhok őrzésében segített, hol pedig az öreg erdészt, kit messziről figyelmeztetett, ha vadorzók vagy fatolvajok jártak az erdőben.

— Milyen jó, hogy elhoztam a derék állatot, szólt Jóska gyakran. A pajtásom már vízbe akarta fojtani, mert neki nem kellett. Ugy-e Piczula, jó hogy elhoztalak?

Bizony nem is tudták még akkor milyen jó volt.

Egy este Jóska szokott jó kedvével terelte haza kis nyáját, de a ház ajtajában egészen megzavarodott képpel találta Juliskát.

— Nézd csak, Jóska... mit jelenthet ez? A Piczula egymaga jött haza és azóta folyvást vinyog és nyugtalan. Mikor haza ért, zsebkendő volt a nyakára kötve, még pedig véres... és az apánk zsebkendője.

Nagyot ugrott Jóska.

— Oh, hiszen az világos! mondá. Apánkat valami baj érte és Piczulát küldte haza, jeladásul pedig a kendőt kötötte rá. Jőjj, Piczula, s keresd a gazdát! Hol a gazda?

Az okos eb értette ezt a szót és fájdalmasan vinyogva azonnal megindult az erdő felé. Jóska és Juliska futva futottak utána és jó messzire csakugyan rátaláltak atyjokra, ki jóformán eszméletlenül, több sebtől vérezve hevert a földön. Vadorzókkal viaskodott, megsebesült és összero-

gyott.
a mel
kendő
czula
Piczu

sebeit
és le
embe
derék
gyógy

még
ték,
megm

MEG

száma

U

H

mán I
riska,
tzer E
dorfer
Zoltán
Iren,
Arank
mann
mert v
k o c s
Bügler
Marisk
is szól
tem. F
és Lás
Csutor
Béla. S
és Rób
Kelem
Hiess I
Zilahy
Jelline
Tivada
Emi,
rek, M
a lakó
tulság

gyott. Ott veszett volna, ha nincs a hű eb, a melyre jeladásul még rá birta kötni a kendőt, aztán rá parancsolt, hogy »Piczula, menj haza! Menj haza!« És Piczula teljesítette a kötelességét.

A két jó gyermek bekötözte az apa sebeit. Aztán fölemelték, haza vezették és lefektették, Jóska pedig szaladt jó emberekhez segítségért. Jöttek is és a derék öreg erdész pár hét alatt fölgyógyult.

A hű és okos kutyának pedig ezután még jobb dolga volt, még jobban szerették, mert legelső sorban ő volt az apa megmentője.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXII. köt. 10-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Utazás a föld körül 80 nap alatt.

Helyesen fejtették meg: Gyurmán Irma és Endre, Gömöröy Béla, Névy Mariska, Kamermayer Györgyike és Aladár, Spitzer Hedvig és Ernő, Fischer Ödön, Weitzendorfer Ilonka, Urbanovich Lilla, Tihamér és Zoltán, Kubinyi Andrea és Olga, Fleischmann Irén, Pólya Teri és Béla, Gáspár Gyula, Ádám Aranka, Strasser Berta, Keczer Stéfánia, Wassermann Gizella, Mariska és Ilona (hiányosan; mert van-e olyan regény, melynek czime *Sét a k o c s i z á s a föld körül?* F. b.) Vámosy György, Bügler Irén, Heller Ágoston, Balás Hugó, Veigl Mariska, Perlaky Elemér, Tausig Hugó (neked is szól, amit a Wassermann testvéreknek izentem. F. b.), Geduly Vilma, Bornemisza Marianka és László, Leopold Lajoska, Nedeczky Izidóra, Csutor Aladár, Strausz Elza és Irma, Gonda Béla, Szalay Jolán és Margit, Kaufmann Vilma és Róbert, Perlmutter Gizella, Galgóczy Jolánka, Kelemen Ilonka, B. Papp Juliska és Erzsike, Hiess Károly, Sztankay Gizella, Polákovits Ödön, Zilahy Irénke, Polgár Gyula, Latkóczy Etelke, Jellinek Szerafin, Szontagh Guszti, Thiringer Tivadár, Gussmann Erzsike, Oláh Gábor, Szapáry Emi, Jankovich Marianne, Schermann testvérek, Megele Erzsike, Pirnitzer Jenő (kivánságod, a lakóhelyet illetőleg, nem teljesíthető, mert tulságos sok helyet foglalna el és semmi külö-

nösebb célja sem volna. F. b.) Grósz Elemér, Lang Francziska, Karfunkel Sarolta, Kubinyi Margit és Tibor, Pauer testvérek, Spitzer Gyuri, Gerlóczy Gizi, Erényi Helma, Királyi Árpád és Gyula, Deschán Benő és Akhil, Sóváry Dezső, (a levélpapíros rojtos szélét körülnyírni illik. F. b.), Kelemen Blanka, Schwartz Matild, Weiser Sarolta, Rigó Emília, Heller Ödön, Fekete Zoltán, Hönig Szidi és Lajos, Fekete Ilona, Ullmann Sallamon és Felix, Lévy Renéke, Schweiger Józsi, Pariss Rózsika, Xántus Gábor, b. Nyáry Margit (sajátkezű írást kívánok F. b.), Fekete Sándor, Stern Honóra és Armin, Grünhut Szeréna és Giza, Véghely Sarolta, Frater Irma, Dózsa Aranka és Ödön, Weissenböck Gyula, Bornemisza Gabriella, Kollmer Irma (sajátkezű írást kívánok. F. b.) Perl Pál, Jeszenszky Elek, b. Geramb Alice, Schlesinger Paula, és Jolánka, Grünhut Szigfrid, Guttmann Vilma és Lajos, Sztroiny Vilma és Sarolta, Hartenstein József, Szmrecsányi Géza és Ödön, Kun Aladár, Margóssy Gizella és László, Oravecz Juliska, Ida és Sándor, Kell Lajos és Mihály, Mayer Gizella és Irén, Gebhardt Mariska, Bruckner Gerő (hiányosan), Bede Gyula, Rosenthal Piroksa és József, Déri Mariska és József, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Redlich Ella, Weisz Lujza és Jenő, Vajda Irénke, Weisz Béla és Kornél, Ferenczi Károly és Lajos, Weisz Imre, Jahn Teresi, May Ottó, Kun Árpád és Tibor, Paul Ilonka, Gyémánt Fanni és Berta, Tripolszky Gábor, Schwartz Bella és Margit, Riszdorfer Erzsike, Papp Tónika, Rónay László, Tenner Adel és Irén, Deutsch Frida, Kosch Elemér, Zucker Róbert és Frida, Gönczy Miklós, Stein Malvin (hiányosan), Somssich Eszter (hiányosan), Winter Armin, Sallamon Jolán, Ehrenfeld Gizella és az izraelita siketnémák országos intézetének több növendéke,*) Zacsék Imre, Steiner Irénke, Dezsán Péter, Szakáll Margit, Kűzler Gizella, Imling testvérek, Svachulay Márta, György és Zoltán, Krámer Elemér, Berzeviczy Béla és Jenő, Mihálovics Honóra.

*

A »KIS LAP« XXXII. köt. 10-dik számában közölt kockarejtvény megfejtése:

Kisfaludy (Innsbruck, Sarolta, fekete, Andor, Lina, Ung, de, y)

Helyesen fejtették meg: Névy Mariska, Greiner Frida és Kamilla, Spitzer Hedvig és Ernő, Weitzendorfer Ilonka, Urbanovich

*) A beküldő s a többi megfejtő mind siketnéma gyermek, kiket ez áldásosan működő intézetnek derék tanárai és tanárnői az emberi társadalom hasznos tagjaivá nevelnek. Amit megtagadott szegényektől a természet, azt helyre pótolja a kegyesség és tudomány.
Forgó bácsi.

Lilla, Tihamér és Zoltán, Kubinyi Andrea és Olga, Fleischmann Irén, Pólya Teri és Béla, Ádám Aranka, Strasser Berta, Vánossy György, Bügler Irén, Nagy-perkátai leányiskola növendékei, Balás Hugó, Veigl Mariska, Perlaky Elemér, Geduly Vilma, Leopold Lajoska, Gonda Béla, Szalay Jolán és Margit, Kaufmann Vilma és Róbert, Perlmutter Gizella, Hajnik Marika, Zilahi Irénke, Latkóczy Etelke, Jellinek Szeráfne, Thiringier Ervin, Gussmann Erzsé, Oláh Gábor, Szapáry Emi, Schermann testvérek, Megele Erzsike, Pirnitzer Jenő, Grósz Elemér, Lang Francziska, Karfunkel Sarolta, Kubinyi Margit és Tibor, Pauer testvérek, Spitzer Gyuri, Gerlóczy Lizi, Erényi Helma, Dészán-Benő és Akhil, Hanák Ottilia, Sóváry Dezső, Heller Ödön, Hönig Szidi és Lajos, Csalay Béla, Ullmann Salamon és Félix, Rosenthal Piroška és József, b. Nyáry Margit, Csilléry Vilmos, Stern Honora és Armin, Grünhut Szeréna és Giza, Véghely Sarolta, Dózsa Aranka és Ödön, Weissenböck Gyula, Goldschmied Malvine, Jeszenszky Elek, Szmrecsányi Géza és Ödön, Margótsy Gizella és László, Oravecz Juliska, Ida és Sándor, Mayer Gizella és Irén, Eckermann Ede, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Redlich Ella, Weisz Lujza és Jenő, Weisz Béla és Kornél, Ferenczi Károly és Lajos, May Ottó, Paul Ilonka, Guttmann Vilma és Lajos, Gyémánt Fanni és Berta, Tripolszky Gábor, Schwartz Bella és Margit, Murakózy Gizella, Papp Tónika, Deutsch Frida, Kösch Elemér, Mauks Ernő, Salamon Jolán, Zacek Imre, Steiner Irénke, Reichlin Róza, Vajda Andor, Dezsán Péter, Berger Gizella, Svachulay Márta, György és Zoltán, Imling testvérek, Májner Stefné, (a bélyegeket átadtam a kis gyűjtőknek, kik köszöneteket küldik azzal az üzenettel, hogy ők, hála Istennek, nem árvák. F. b.) Kűszler Gizella, Szakáll Margit, Gross Irén.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Hory Zoltán. A név, a melyet rejtvényedben földolgoztál, jeles ugyan, de még sincs olyan általános keletű, hogy ilyen alakban, mely csupán a legismertebb nevekkel foglalkozik, közölhessem. — **Cy. Marianne.** Az ügyes rajzolatoknak, melyeket meg köllött rövidítenem, nem sokára sorát ejtem. A kedves megemlékezés igen jól esett. — **Bodnár Sándor.** Jó szüleid, úgy sejtem, meghallgatták kérésedet s a tavasztól kezdve neked is fog járni a »Kis Lap.« — **Ida néni.** Majd lesz tavasszal is, ha az Ur akarja, szülő lány kenyérrel. — **Latkóczy Etelka.** Meg fog jelenni. — **Goldschmied Malvina.** Hibának csak egy az orvossága: az erős akarat. Amint látod, felelek neked is, mint minden kis

olvasómnak, ha nem fölösleges kérdésekkel fordul hozzám. Kimaradt nevednek beígátásával már most megkéstünk. — **Latzkovits Ludmilla.** Hol maradt a megfejtés? Ezzel együtt küldjed be még egyszer. Én nem ülhetek neki a kihüvelyezésnek, a feladványt csak felül vizsgálhatom. — **K. Szidi.** Nagyon beválnak. Köszönettel fogadom s örömet közlöm. — **Takáts Márta.** Az én kis madaram meghozta nekem annak a hírét, mily hősiiesen viselkedett a fájdalmas operáció alatt, úgy hogy még egy vitéz katonának is dicséretére vált volna. Résztvétemmel küldöm neked szerencsekívánatomat. — *Több kéziratról a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

Rojtos, pecsétetes papíros, vagy hanyag írás miatt nem jöhetnek tekintetbe a következők levelei: *I. E. és I., F. M. M., G. G., B. Z., S. Ö. és E., K. F.*

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Lamm Erzsike 50 kr.

*

Tihanyi Miklós árvái javára: Lamm Erzsike 50. kr.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón.
Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre . . . 1 frt 40 kr.
Félévre . . . . . 2 frt 80 kr.
Egész évre . . . . . 5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legezészerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.